

[Krag.]

Minister, at den Fradragsregel, han her foreslaar, 400 Kr., som det fradragsfri Beløb, og derefter Fradrag af 60 pCt. af den overskydende Indtægt, er naturligvis en Fradragsregel, som er simpel, men den er ogsaa overordentlig lempelig, og den fører til en Udvidelse af Aldersrentenydernes Kredse, som jeg slet ikke kan tænke mig, at den højtærede Minister mener at kunne fastholde.

Thi lad os som et Eksempel tage et Ægtepar paa 65 Aar. Dette Ægtepar har nu i Hovedstaden ikke Adgang til Aldersrente, hvis det har en Indkomst paa 1 300 Kr. eller derover. I 1922 var Adgang givet op til en Indtægt af 1 828 Kr.; men nu foreslaar den højtærede Minister, at der skal være Adgang til Aldersrente for et saadant Ægtepar, selv om det har en Indtægt helt op til 2 050 Kr. Kredsen skal altsaa gøres videre her i Hovedstaden for Ægtepars Opnaaelse af Aldersrente, end Tilfældet var i 1922. Det samme gælder i Byerne, hvor man nu har sat Grænsen ved en Indkomst af 1 112 Kr.; den var i 1922 1 539 Kr.; og nu foreslaar den højtærede Minister Grænsen sat ved 1 758 Kr. For Landkommunerne er Grænsen nu 825 Kr.; den var i 1922 1 233 Kr., og nu foreslaar den højtærede Minister Grænsen sat ved 1 457 Kr. Med andre Ord: Kredsen udvides ganske væsentligt.

Tager vi f. Eks. en enlig Mand paa 65 Aar i en Bykommune, kan han nu kun faa Aldersrente op til en Indkomst af 770 Kr.; i 1922 kunde Indkomsten gaa op til 965 Kr., men nu foreslaar den højtærede Minister Adgang helt op til en Indkomst af 1 168 Kr. Med andre Ord, den enlige Mand i en Provinsby kan nu faa Adgang til Aldersrente med en Indkomst, som ligger 50 Kr. højere end den mindste Indkomst, som gav et 65-aarigt Ægtepar i en Provinsby Adgang til Aldersrente. Det giver et Billede af, hvad det er for en kolossal Udvidelse, den højtærede Minister her foreslaar.

Tager vi en enlig Kvinde i en Landkommune, ja, saa slutter hendes Adgang til Aldersrente nu ved en Indkomst af 622 Kr.; det var i 1922 717 Kr., og nu foreslaar den højtærede Minister at gaa helt op til 902 Kr. som Maksimalindtægten, der giver denne Adgang.

Hvis saa den højtærede Minister virkelig havde nogen Begrundelse derfor i Ændringen af Priserne paa Livsfornødenheder, af de Vilkaar, hvorunder Livet føres nu, fra den Gang da Revisionen i 1927 fandt Sted; men det har den højtærede Minister jo langt fra. Naar jeg gør op-

mærksom paa, at i Januar 1921, da Takstgrænserne fastsattes i den oprindelig gennemførte Aldersrentelov, laa Pristallet ved 264, medens det nu ligger ved 162, og nu vil Ministeren endda udvide Grænsen væsentlig udover, hvad der blev fastsat i 1922, saa tror jeg rigtignok, jeg har givet det høje Ting en Forstaaelse af, at her er den højtærede Minister kommet overordentlig langt ud og sikkert længere ud, end han kan bunde.

Jeg erindrere om den Stemning, der rejste sig ude i Landet i Aarene efter 1922 overfor den vide Adgang, der var til Aldersrente, hvorledes man overalt mødte Indsigelse imod, at Lovgivningsmagten var gaaet saa vidt, hvorledes man alle Vegne fandt, at de Indkomster, der gav Adgang til Aldersrente, laa saa højt, at det store Flertal af en Kommunes Beboere, som i Virkeligheden i Kommunen ansaas for ret velsituerede, havde Adkomst til at opnaa Aldersrente. Og nu vil den højtærede Minister med et Pristal paa 162 udvide dette yderligere!

Jeg kan heller ikke undlade at pege paa, at der gennem denne Fradragsregel ikke blot tilvejebringes den store Udvidelse af Antallet af Aldersrentenydere, men ogsaa sker andet, som er betænkeligt. I Hovedstaden er efter den gældende Lovgivning et Ægtepar med en Indkomst af 1 500 Kr. udelukket fra Aldersrente, naar de har naaet Alderen 65 Aar, men nu vil den højtærede Minister give dette Ægtepar 417 Kr. En enlig Kvinde paa Landet med en Indtægt paa 800 Kr. vil den højtærede Minister give 100 Kr. i Rente, medens Adgangen til at opnaa Aldersrente nu ophører ved en Indkomst af 600 Kr. Og jeg skal nævne et sidste og karakteristisk Eksempel. En enlig 65-aarig Mand i en Landkommune, som ingen anden Indkomst har end den, Aldersrenten byder ham, hans Indkomst vil den højtærede Minister forhøje med 100 Kr. — det er jo dog forholdsvist beskedent —, men en Mand, som har 700 Kr. i Aarsindkomst, vil den højtærede Minister skænke en Aldersrente paa 205 Kr. Altsaa den, der ingenting har, skal have 100 Kr., den, der har 700 Kr. i Aarsindtægt, skal have 205 Kr.!

Ja, det er visse Konsekvenser af hele den Opstilling, som her er sket, og jeg mener, at det virkelig giver Anledning til indgaaende Overvejelser og Undersøgelser af hele dette Spørgsmaal. Et er jo den Forhøjelse af det fradragsfri Beløb, som den højtærede Minister foretager, og som kan begrundes med Ønsket om yderligere at